

UTDRAG AV STATSMINISTERENS HILSNINGSTALE VED AUF'S
LANDSMØTE 22. MARS 1979

I den økonomiske politikken er Regjeringens viktigste oppgave å trygge sysselsettingen. Vi må godta omstilling fra bedrifter og produksjoner som de ikke lenger er grunnlag for. Men for å unngå at slike omstillinger skal føre med seg arbeidsløshet, legger vi den største vekt på å gjøre norsk arbeidsliv, i første rekke industrien, konkurransedyktig slik at den kan holde hjulene i gang. Derved skapes impulser til resten av økonomien, slik at vi kan holde sysselsettingen oppe i de tjenesteytende næringer, offentlige og private.

- 2 -

Dessuten har vi etter hvert gjort arbeidsmarkeds- politikken til et godt hjelpemiddel. Vi må bistå de svakstilte grupper på arbeidsmarkedet, slik at ingen faller utenfor i de vanskelige tider vi nå er inne i, og som vi fortsatt må regne med i noen tid.

Flere av disse viktige arbeidsmarkedstiltak retter seg mot å hjelpe ungdom inn i arbeidslivet. Ledighet blant unge er på mange måter en vanskeligere og et alvorligere og et enda mindre akseptabelt problem enn ledighet blant eldre.

Det er uverdigg for et moderne velferdssamfunn ikke å gi ungdommen adgang til å utfolde seg i arbeid og selv tjene sitt utkomme. Det er ikke nok å legge forholdene til

rette for et stort og godt utdanningsvesen, hvis vi ikke kan sørge for at de unge etter endt skolegang kommer i skikkelig arbeid.

Vi har hittil lyktes i å holde massearbeidsløsheten utenfor Norges grenser. Dermed har vi også unngått en massearbeidsløshet blant ungdommen.

Vi kan slå fast at tallene for ungdomsledigheten neppe kan sies å være urovekkende store.

Men dette er ikke en oppgave som kan løses en gang for alle. Vi må regne med å stå overfor en permanent oppgave til stadighet å tilpasse vår politikk slik at de unge får en rimelig og fortjent plass på arbeidsmarkedet. Dette er i første rekke Regjeringens ansvar. Men det er også en betydelig oppgave og utfordring til de politiske

ungdomsorganisasjoner. Arbeidernes Ungdomsfylking bør være den ledende ungdomsorganisasjon på dette viktige område.

Som Arbeiderpartiets ungdomsorganisasjon er det kanskje på slike nære oppgaver at man kan yte en innsats som andre organisasjoner ikke har den samme motivasjon til å gjøre, og som samtidig er av så grunnleggende betydning for hele vårt sosiale ungdomsmiljø.

Vårt politiske grunnlag må nå som før være å stå fram som det brede sosiale, demokratiske parti som med utgangspunkt i interessene til de svakere stilte grupper i samfunnet, er med å skape det sosiale og økonomiske grunnlag som preger velferdssamfunnet. Men ved å ha løst så mange av de grunnleggende økonomiske og sosiale problemer i landet, har interesser og holdninger til brede befolkningsgrupper forandret seg fra tidligere tider. Det er dette vi må fange opp i formuleringen i vår politikk, og i vår holdning til dagens politiske spørsmål.

Det vil aldri være AUF's oppgave å skulle være et ekko av Arbeiderpartiet og Arbeiderpartiets regjering. AUF's styrke ligger i at fylkingen selv drøfter og engasjerer seg i de politiske spørsmål ut fra ungdommens

forutsetninger. Men jeg tror at AUF's framtid og tilslutning, på samme måte som partiets, er avhengig av at vi greier å orientere oss i de nye tendenser og problemstillinger som nå opptrer i mange former rundt oss.

AUF har en stor fordel sammenliknet med de andre politiske ungdomsorganisasjonene. Etter fylkespartienes nominasjoner i 1977 og med det gode valgresultatet har vi fått et sterkt ungdomsinnslag i vår stortingsgruppe. I dette ligger et større ansvar for parti og bevegelse som helhet, samtidig som det gir en utfordring til å markere holdninger og synspunkter med appell til unge mennesker.